

да бжда глухъ! О чуй ме, Боже мой, —
страхувамъ се отъ младата си плътъ!

(Пакъ помирисва цвѣтята. Мирисътъ сѣкашъ го опоява — и
и сѣда съ подкосени стави)

Да бждешъ младъ — и всѣки часъ да спомняшъ
потайни две очи, що питатъ те:

Обичашъ ли? ... Що молятъ и горятъ...

Горятъ и бдятъ по тебе... И зоватъ!

... Да бждешъ младъ! О, непоносима
мжка: Когато младостъ и призване

се борятъ на животъ или на смъртъ!

Кой ще надвий? — Ответъ не мога да.

(Задъханъ)

Защо, защо, о майко, свята память
роди ме ти да творя и купнея!...

II

(Явява се сѣнката на майката.)

Сѣнката (Застава вкаменена и гледа майстора)

Майсторъ Лалйо (тонѣмъ) не снема очи отъ сѣн-
ката

Сѣнката. Повика ме... Защо ме гледашъ тъй?

Майсторъ Лалйо. Повикахъ ли? ... Ахъ, колко
съмъ злочестъ!

Сѣнката. Тозъ, кой святия даръ на майсторъ има
не е злочестъ. И неговата майка

възмездена е въ нейний хладенъ гробъ.

(укорно)

Хвърли, хвърли цвѣтята отъ ржце!

Че тѣ — отрова сж, опияняватъ...

и будятъ желанія на безпѣтство..

Майсторъ Лалйо. Цвѣтята лесно ще смач-
камъ съсъ кракъ —

Но себе си какъ азъ ще победя!

Сѣнката. Ти бѣше другъ, когато бѣ извиканъ
народу си да служишъ беззаветно...

А днесъ, кога издигна се — и си

зидаръ великъ — пропадашъ за жена!

Майсторъ Лалйо. (Съ болка)

Жена ли е — или е красотата?